

אבי קורן מספר על להקת הנח"ל ושחקניה שהפכו כוכבים – שולה חן, שלום חנוך, ששי קשת, טוביה צפיר – היחסים בתוך הלהקה, והמיקרים שעיצבו את מי שהפכו דמויות מפתח בבידור הישראלי

„דני ליטאי ואני הפקנו את „פדס־פדס“ ונכשלנו. נאלצתי למכור את הדידה כדי לשלם את החובות”

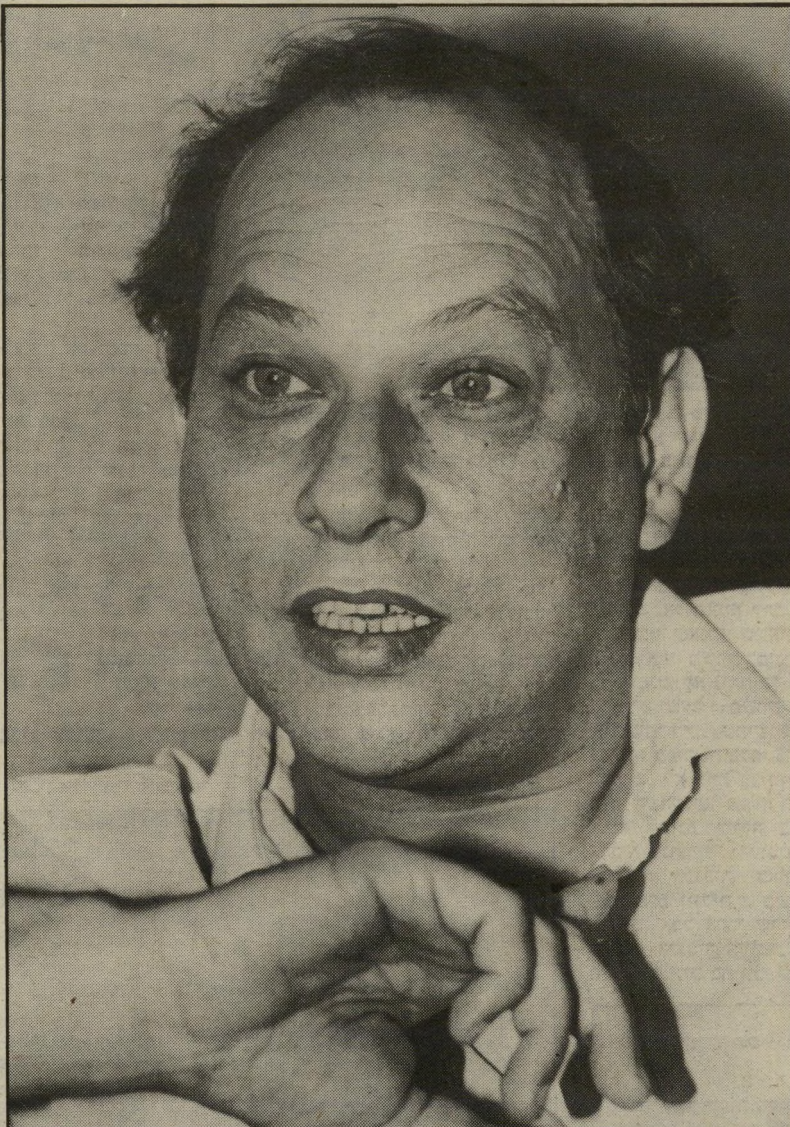
„אני התחלתי עם שולה כשהדרך התכנתה. כולם ניסו. אני הצלחתי, כי הייתי מפקד הלהקה”

„לשולה הייתה הרגשה שכשנחזור מארצות הברית תחכה לנו ניידת וחקק אותנו לבית הסוהר לשנתיים”

„שלום חנוך היה חבר של שולה בזמן שהיא הייתה חברה שלי. עד היום אני לא עובר על העניין לסדר־היום”

„באתי לבית־החולים וראיתי בן־אדם מוטל כמו גויה, מלא צינורות. הייתי בטוח שדני לא יצא מזה חיי”

„טוביה צפיר אמר שכשישחזור מהצבא הוא חוזר למכולת של אבא שלו. איש לא האמין שיילך לבידור”

ראיינה שרית ישי-לוי

„הלהקה הייתה הדבר

החשוב ביותר בחיי!”

שלום חנוך. בלהקת הנח"ל לא נתנו לו להיות כוכב. כיום הוא אולי הכוכב הגדול מכולם. הוא ישב בחוץ, שיחק אותה בנון-שלא נטיות, שאל כאילו לעצמו: „איך הם זוכרים את הצעדים, איך הם זוכרים את המילים?” שיחק אותה קשוח, לא נטל חלק במישחק. אני עקבתי אחריו מקרוב. הוא היה מת להיכנס פנימה, ליבו יצא אל חבריו לשעבר, הנהנים כילדים, אבל הוא שמר על פאסון. חברתו של ששי קשת, והחברה קראו לה דניהלה. הראו שם בשיקופיות איזה אוזניים

בביתם של יעל וטוביה צפיר: רמת-השרון, חווילה מרווחת, בעל־הבית כוכב בעל־שם, בעלת־הבית מלווה את הלהקה מאז שטוביה שם בה רגל. היא היתה אז החברה הקבועה שלו. יעל צפיר, יונה אליאן, אשתו של ששי קשת, ואני – היחידות שאינן שייכות לעניין. אנחנו הקהל, וכל השאר נטלו חלק במחזה הנפלא הזה של השיחזור. הם שוב עשו את המוגממים, שוב שרו את סרנדה לעדה ושוב עשו את הקולות והצעדים. הנוסטלגיה נשפכה כמים. בחוץ ישב, כמי שפנאו שד,

את ישנן בנות. 20 שנה לפחות אחרי שהש־תחררו מלהקת הנח"ל. במדינה שבה העתיד אינו צבוע בוורוד. הנוסטלגיה משתוללת. ואין כמו נוסטלגיה מתוקה של נעורים, שבאו פתע אל קיצם. ואיזה תענוג גדול יותר יכול להיות לו לאדם מאשר לשחזר את אותם ימי נעוריו, שעברו עליו בשיזים וריקודים בלהקה הצבאית. ושעיצבו את אופיו כאדם מבוגר? בוגרי להקת הנח"ל יודעים את זה, ומדי שנה נערבות מסיבות נוסטלגיה מרטיטות. אני נכחתי במסיבה כזאת. שהתקיימה

צריך לבוא פעם למסיבות האלה, של ה־רי יוניון של להקת־הנחל, כדי להאמין שזה אמיתי. צריך לשבת על השטיח ולהביט באנשים המבוגרים האלה, חלקם מקריחים, חלקם מכריסים, כשהם מתנועעים לקצב השירה ומבצעים במדויק את ההעמדות של אילו ציפורים, כדי להבין מה היתה להם להקת הנח"ל. צריך לראות את הנשים, אמהות לילדים שאו־טו־טו יתגייסו גם הם לצבא, נשים שהגיל נתן בהן את אותותיו ונשים שהזמן היטיב עימן עומדות במרכז החדר, מתנועעות ומפזמות עם כל הקולות